

RiberaUn savi de l'handbol amb Brasil

Els organitzadors dels Jocs de Rio han confiat en el tècnic de Sarrià perquè construeixi un equip pensant en el 2016

GIRONA | M.V.

El desembre de 2008 l'Ademar Lleó guanyava la Copa Asobal al Barça al mateix Palau Blaugrana. Els lleonesos clavaven un cop brutal a un equip que llavors entrenava el seu amic i antecessor a l'Ademar, Manolo Cadenas. A Lleó tenen clar que un dels grans protagonistes d'aquell èxit va ser un català, un gironí de Sarrià de Ter, que sense aixecar gaire la veu, amb un taranna educat i una gran vessant pedagògica, va passar quatre moltes bones temporades al club impartint lliçons d'handbol. Com les que abans havia donat a Sarrià, GEiEG, al Gáldar Canari o al Bidasoa... a l'Argentina, a Mèxic, a Brasil. El gener del 2011, l'Ademar va comunicar a Jordi Ribera que no continuaria més enllà del final d'aquella temporada. A Lleó es valorava la seva feina, tot i que sempre va tenir un cert sector del públic en la seva contra perquè, i això no és cap novetat, a molts aficionats els continua agradant més un entrenador de l'estil de Cadenas o Zupo Equisoain que no pas el de Ribera. La gent vol veure a la banqueta algú que cridi molt, que protesti i que es faci notar.

El sarrianenc és d'un altre estil. Un savi de l'handbol que, valorat a tots els nivells dins d'aquest esport, s'ha passat molts mesos dels dos darrers anys a terres americanes col·laborant en els projectes de la Federació Internacional per promocionar l'handbol a tot el món. Mèxic o Guatemala varen ser alguns dels països on Ribera va anar per ensenyar el seu esport a joves jugadors i, sobretot, per formar futurs bons entrenadors. Fins que, ara, fa pocs mesos Jordi Ribera va tornar a rebre una trucada de la federació brasilera. El sarrianenc ja havia estat seleccionador absolut del Brasil entre el 2006 i el 2008, just abans d'arribar a Lleó, amb qui va disputar uns Panamericans i els Jocs de Pequín. A la cita olímpica xinesa, el Brasil va quedar lluny dels millors, però el 2016 ha de ser diferent. Els Jocs se celebren a Rio de Janeiro i Jordi Ribera és l'encarregat de transformar l'enorme potencial d'un país que estima molts esports en una selecció competitiva en handbol. De moment, el Brasil és una potència en handbol femení, però el masculí no ha fet el gran pas tot i el gran potencial dels més joves. "Al Brasil l'handbol és un dels esports més practicats en l'etapa escolar, i molts talents es perden perquè ningú els dóna continuïtat. És un dels nostres objectius en la Federació, ajudar a fer evolucionar aquests jugadors perquè arribin a la selecció", explica Ribera, que ha vist com un d'aquells escolars que destacava fa pocs temps ja està jugant a l'Asobal. I naturalment, ho fa a Lleó, on va arribar fa un parell d'anys de la mà de Jordi Ribera. El lateral Raul Nantes és ara un dels grans talents d'aquesta selecció de Brasil que, a partir de demà, competirà contra Alemanya o França en el grup que juga a Granollers.

Ara fa vuit anys, el 2005, Espanya va ser campiona del món. A la cita de Tunísia l'equip estatal s'ajudicava una medalla d'or contra tot pronòstic. El llavors debutant seleccionador, Juan Carlos Pastor, repetia el mateix bloc que havia caigut contra Alemanya un any abans als Jocs d'Atenes, amb l'únic gran canvi de la sortida de Duixebaiev. I el títol arribaria de la mà d'un parell de grans veterans (Barrufet i Garralda), de molts altres jugadors que ja s'han anat retirant -Demetrio Lozano, Ortega, Rolando Uríos- i d'altres que, per un motiu o un altre, no seran demà en el partit contra Algèria. Els lesionats Hombrados i Raúl Entreríos, o Iker Romero i, de manera més sorprenent, el també blaugrana Juanín García, amb els quals Valero Rivera no compta des de fa més d'un any. Una gran quantitat de noms que ja no hi són. I només dos, Alberto Entreríos, el capità que torna a la selecció als 36 anys, i Albert Rocas, que poden explicar a la resta el que significa ser campions del món.

"Em sento preparat per seguir al més alt nivell. Tinc la mateixa il·lusió de quan tenia vints anys i estic molt satisfet de tenir la confiança del seleccionador", assegura Albert Rocas que, amb contracte amb el Barça fins al juny del 2014, no té intenció de baixar de l'elit de l'handbol mundial perseguint cada objectiu que és marcar amb la mateixa intensitat d'aquell noi de quinze anys que va deixar Palafrugell per anar al juvenil del Granollers. Ni al

Barça, ni a la selecció espanyola Albert Rocas ha estat mai una de les grans estrelles. Però, en canvi, és des de fa molts anys un jugador imprescindible. Falla poc, sempre compleix en tot el que se li demana i continua demostrant la seva facilitat golejadora amb una esquerra de seda. Gran llançador de penals, passa per un moment al Barça on segueix assumint moments de protagonisme en un equip que té un altre extrem dret de molt nivell que, com Rocas, també jugarà aquest Mundial: Víctor Tomás.

Esquerrà amb gran varietat de llançaments, Rocas és perfecte per jugar d'extrem dret, on fa gala d'una regularitat increïble. Poques vegades és la gran estrella d'un partit, però gairebé mai baixa d'un nivell de notable alt. Les qualitats del palafrugellenc no són desconegudes per a Valero Rivera i, per això, el tècnic no s'ha oblidat de Rocas en una llista on no hi podia faltar. Valero Rivera sap que Rocas anirà al màxim per aconseguir portar la selecció espanyola a la final del Palau Sant Jordi. "Crec que el nostre objectiu és arribar a la final jugant a casa. La responsabilitat i la pressió d'afrontar el Mundial aquí l'hem de revertir en il·lusió. Amb el nivell que tenim com a equip i jugant al Sant Jordi, és pel que lluitarem", explica Rocas sobre una competició on França o Dinamarca són dels grans rivals a batre.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/esports/2013/01/11/rocasun-vetera-nomes-trenta-anys/599082.html?utm_source=rss